

Landgericht Wiesbaden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 5 ust. 3 lit. b) akapit 2 zd. 2 w związku z art. 5 ust. 3 lit. d) oraz z załącznikiem III sekcja 4 dyrektywy Rady 75/106/EWG z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do objętościowego uzupełniania niektórych płynów w opakowaniach jednostkowych (Dz.U. 1975, L 106, str. 31, ostatnio zmienionej na mocy aktu przystąpienia z dnia 23 września 2003 r., Dz.U. L 236, str. 33, zwanej dalej „dyrektywą 75/106/EWG”) należy interpretować w ten sposób, że produkty, których opakowanie ma objętość 0,071 litra, zgodnie z prawem wytworzone lub wprowadzone do obrotu w Irlandii i w Zjednoczonym Królestwie, mogą również zostać wprowadzone do obrotu w pozostałych Państwach Członkowskich WE?
2. Jeżeli na pytanie 1 zostanie udzielona odpowiedź negatywna, czy art. 5 ust. 3 lit. b) akapit 2 zd. 2 w związku z art. 5 ust. 3 lit. d) oraz z załącznikiem III sekcja 4 dyrektywy 75/106/EWG jest zgodny z zasadą swobodnego przepływu towarów wynikającą z art. 28 i 30 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie Mohamed Jouini, Okay Gönen, Hasan Bajric, Gerald Huber, Manfred Ortner, Sükran Karacatepe, Franz Mühlberger, Nakil Bakii, Hannes Kranzler, Jürgen Mörth, Anton Schneeberger, Dietmar Susteric, Sascha Wörnhör, Aynur Savci, Elena Peter, Egon Schmöger, Mehmet Yaman, Dejan Preradovic, Andreas Mitter, Wolfgang Sorger, Franz Schachenhofer, Herbert Weiss, Harald Kaineder, Ognen Stajkovski i Jovica Vidovic przeciwko PPS Princess Personal Service GmbH

(Sprawa C-458/05)

(2006/C 60/43)

(język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Oberster Gerichtshof z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie Mohamed Jouini i in. przeciwko PPS Princess Personal Service GmbH.

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy jeżeli w ramach stałej współpracy dwóch przedsiębiorstw tymczasowej mimo braku odrębnej struktury organiza-

cyjnej pierwszego z nich, pracownik biurowy, dyrektor oddziału i doradca klientów zostają przeniesieni z pierwszego przedsiębiorstwa pracy tymczasowej do drugiego takiego przedsiębiorstwa i wykonują w nim porównywalną pracę oraz w ramach współpracy pomiędzy tymi przedsiębiorstwami wraz z nimi przeniesiona zostaje w całości lub w części około jedna trzecia pracowników tymczasowych i odpowiadający im klienci (dla których pracowało, zależnie od konkretnego zlecenia, od 3 do 50 pracowników tymczasowych) stanowi to przeniesienie zakładu lub jego części w rozumieniu art. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (1)?

(1) Dz.U. L 82, str. 16

Skarga wniesiona dnia 23 grudnia 2005 r. przez Rzeczpospolitą Polską przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-460/05)

(2006/C 60/44)

(język postępowania: polski)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentowanej przez Jarosława Pietrasa, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) Stwierdzenie nieważności art. 33 ust. 2 oraz art. 43 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (1).
- 2) Rozpoznanie sprawy w języku polskim.
- 3) Obciążenie Rady Unii Europejskiej oraz Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej podnosi zarzut naruszenia istotnego wymogu proceduralnego poprzez niedostateczne uzasadnienie przyjętego brzmienia art. 33 ust. 2 oraz art. 43 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE.

Artykuły te określają odrębne zasady uznawania praw nabytych, mające zastosowanie w odniesieniu do polskich kwalifikacji pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną oraz położnych, które stanowią wyjątek od reguł dotyczących uznawania praw nabytych pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną oraz położnych, obowiązujących w odniesieniu do kwalifikacji uzyskanych w pozostałych Państwach Członkowskich. W preambule dyrektywy 2005/36/WE brak jest uzasadnienia przyjęcia powyższych odmiennych reguł uznawania praw nabytych pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną oraz położnych, legitymujących się polskimi kwalifikacjami zawodowymi.

Brak uzasadnienia przyjęcia powyższych środków stanowi naruszenie dyspozycji art. 253 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską z uwagi na fakt, iż odnośne środki utraciły w toku prac legislacyjnych, zmierzających do przyjęcia dyrektywy 2005/36/WE, atrybut środków korzystających ze statusu regulacji niewymagających odrębnego uzasadnienia. Środki powyższe, mimo iż ich treść ustalona została w przepisach Traktatu Akcesyjnego, w świetle art. 9 Traktatu Akcesyjnego oraz przebiegu prac nad dyrektywą 2005/36/WE, nie korzystają z domniemania prawidłowego uzasadnienia poprzez sam fakt ustalenia ich treści w tym Traktacie.

(¹) Dz.Urz.UE L 255 z 30.09.2005, str. 22.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-462/05)

(2006/C 60/45)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 22 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez R. Lyala i M. Alfonso, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że utrzymując w mocy obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej wynoszącą 5 %, która jest stosowana do opłat za przejazd przez most na rzece Tag w Lizbonie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 12 i 28 szóstej dyrektywy (¹);
2. obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Jak wynika z wyroku Trybunału z dnia 8 marca 1998 r. w sprawie C-276/98 Komisja przeciwko Portugalii, Rec. str. I-1699, oraz nawiązując do tego, co uznały w sposób domniemany władze portugalskie, szósta dyrektywa nie zawiera żadnych przepisów zezwalających na zastosowanie do rzeczonych usług obniżonej 5 % stawki opodatkowania. Niemniej władze portugalskie zwlekały w nieskończoność z zaniechaniem uchybienia zobowiązaniom, które ciążyły na nich od 1 stycznia 1995 r., powołując się na serię sprzecznych argumentów, a także na dwuznaczne oświadczenia oraz na często zmieniane stanowiska, dotyczące możliwości zastosowania art. 4 ust. 5 szóstej dyrektywy.

Po gruntownym zbadaniu przez Komisję argumentów i różnych stanowisk przyjętych w tej kwestii przez rząd portugalski w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi, Komisja uważa, że nie zostały spełnione warunki uznania, że art. 4 ust. 5 szóstej dyrektywy ma zastosowanie do omawianych usług.

Jak wynika z art. 12 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy, obniżona stawka podatku od wartości dodanej może być stosowana jedynie do transakcji podlegających opodatkowaniu, które należą do kategorii wymienionych w załączniku H; sytuacja ta nie ma miejsca w przypadku usług, których głównym celem jest umożliwienie użytkownikom dostępu do infrastruktury drogowej po dokonaniu opłaty za przejazd.

Komisja jest zdania, że powoływany przez władze portugalskie art. 28 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy nakłada obowiązek zaprzestania stosowania niższej stawki do transakcji, w stosunku do których możliwe było požądane przejście do stosowania podstawowej stawki opodatkowania. W rzeczywistości, zgodnie z tym co podnosi rząd portugalski, uznanie, że Państwo Członkowskie może po dłuższym lub krótszym okresie stosowania podstawowej stawki opodatkowania, ponownie zastosować niższą stawkę, spowodowałoby, że niewykonalne stałoby się stopniowe lub ustawiczne zbliżanie stawek i poziomów podatku od wartości dodanej, które jest uznane za niezbędne przez prawodawcę wspólnotowego.

W każdym razie, nawet gdyby Trybunał niezgodził się z zaproponowaną przez Komisję wąską wykładnią art. 28 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy, to w dalszym ciągu należałoby stwierdzić, że portugalskie ustawodawstwo przewidujące zastosowanie do opłat za przejazd przez most na rzece Tag w Lizbonie obniżonej stawki podatku wynoszącej 5 %, a w każdym razie stawki niższej od 12 %, nie jest zgodne z tym przepisem.

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 1977, str.1).